

Băiatul se uită în jur. Soarele era jos, la orizont.
Se îndreptă spre soare, spre locul unde credea că îi era casa,
strângând încă în mână mărelele netede de chihlimbar. Urcă pe crestele
de gheață și coborî prin văi. Gerul îl cuprindea din ce în ce mai mult cu
îmbrățișarea sa înghețată, iar în oase începu să i se prelingă frica.

Continua să meargă, dar nimic nu-i mai părea familiar.
Soarele apuse, răsări, apoi apuse iar. Dură doar câteva clipe.
Venise iarna. Stelele începură să umple cerul.

Se afundă în zăpada subțire ca un strat de pudră, ieși și merse mai departe,
până când puterea lui mică îl părăsi.

Căzu în genunchi, cu capul plecat în fața întinderii albe strălucitoare
de zăpadă, iar un somn ostenitor începu să-i cuprindă inima.

Atunci, ei veniră după el.

Îl ținea strâns lângă ea, pe cel pierdut.
El își îngropă fața în blana ei albă și aurie,
inspiră adânc mirosul puternic al mamei lui,
și amintirea peșterii de gheață, de demult, îi reveni în minte.

În acest răstimp, vânătorul se apropia. Înnebunit de durere, se luase după
puzderia de urme amețitoare, un fluviu de labe imprimate pe marea înghețată.
Lacrimi de gheață îi ardeau fața, încetoșându-i vederea.
Ajunse la locul adunării și alergă spre cercul urșilor, ridicându-și sulița cu vârful
de os, pentru a da o lovitură ucigașă.

Își simțea inima sfâșiată.
Voia să rămână cu urșii.
Voia să meargă cu tatăl lui.

Copilul își trecu palma-nmănușată peste modelele de mărgele de pe haină.
– Voi sta cu urșii iarna, când cerul este întunecat și viața este grea.
Tatăl lui își înăbuși un suspin, cu ochii plini de lacrimi.
– Și voi locui cu oamenii vara, spuse băiatul. Vom vâna împreună.

La începutul timpurilor, oamenii și animalele trăiau împreună pe pământ și nu era nicio diferență între ele. Ursul, omul, corbul, vulpea, chiar și zăpada și gheața, toate aveau spirit, toate aveau suflet. Aerul era pur, limpede precum cristalul. Cuvintele erau fermecate.

Un cuvânt rostit la întâmplare, o dorință sau o șoaptă erau încărcate cu o magie care putea da formă lumii.

În această lume s-au născut ei, în lunile întunecate, când frigul și vântul prefăcuseră apa în piatră. Atât de mici. Ea îi ținea aproape să-i încălzească pe amândoi, în peștera albastră de gheață care era lumea lor.

*Furtuna se apropia cu repeziciune, dar câinii lui fugeau și mai repede.
Ajunși în sfârșit acasă, în siguranță, depozitară mâncarea pentru zilele
întunecate care aveau să vină.
Cinstiră spiritul iepurelui și pe cel al focii, apoi desfăcură blana alb-gălbuie.*

*Doi ochi, întunecați ca toiul iernii.
Părul negru ca aripa corbului.
Două mânuțe cu degetele încleștate de frig.*

Un copil.

De șapte ani tânjeau să aibă un copil.

*Mama îi făcu o haină din piele de focă.
O căptuși cu blana lupului alb și o decoră cu
modele de mărgele colorate și cozi albe de hermină.*

Țimp de șapte ani îl ținură aproape, îi șoptiră melodii și cântece de leagăn.

*Îi cântară despre focă și balenă, despre bufniță și vulpe.
Îi cântară despre zăpadă, gheață și vânt,
despre vară și iarnă și despre întuneric și lumină.*

*Îi plăceau poveștile și adora cântecele,
vocea gheții și cântul vântului.
Dar cel mai mult îi plăcea să audă despre marii urși albi.
Și ei îl iubeau.*

Rareori vorbea. Zâmbea adesea.

Și întotdeauna corbul îl veghea.

